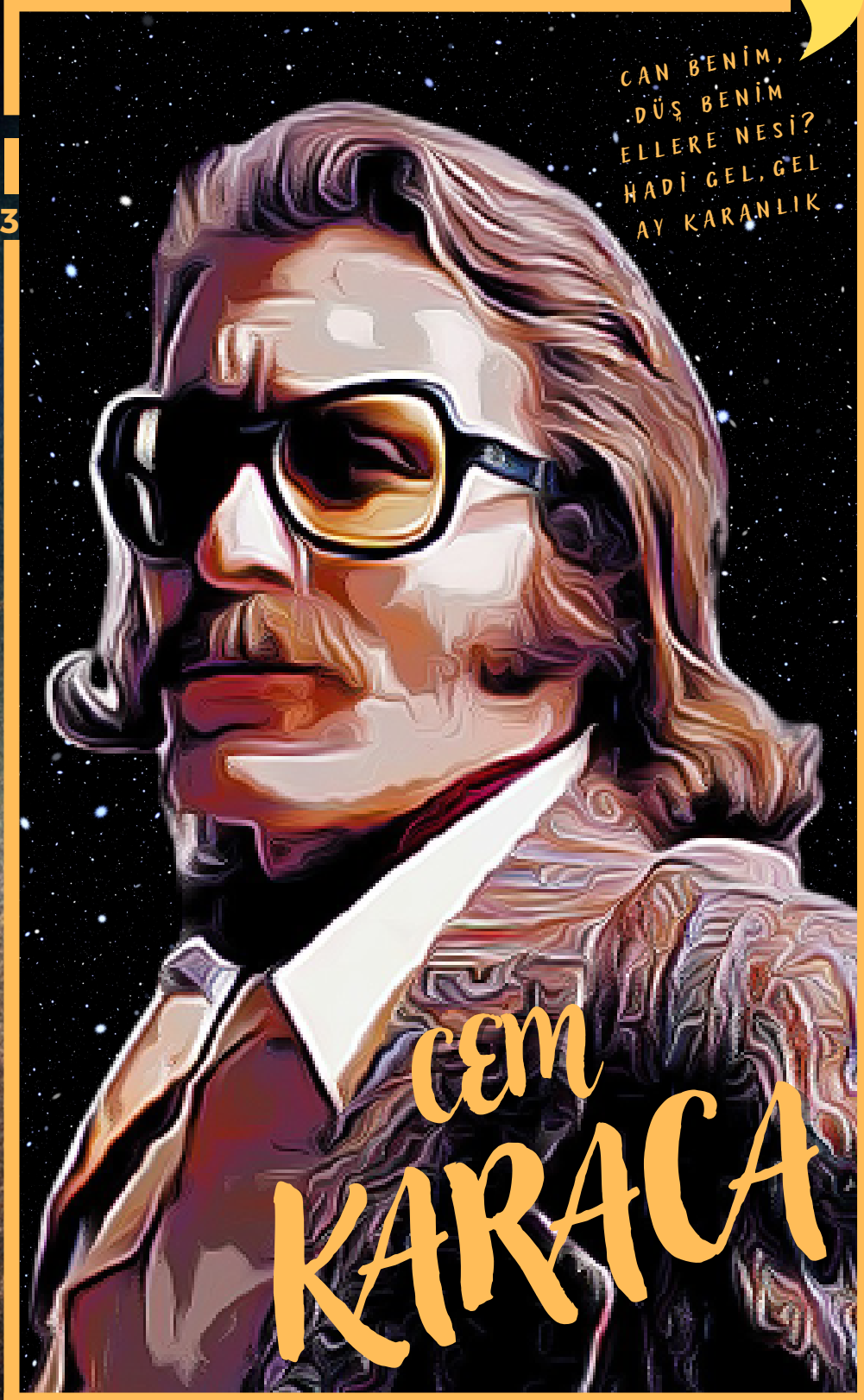

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

YOK CANIM O KADAR DA DEĞİL!

1.SAYI
26.01.2023

CAN BENİM,
DÜŞ BENİM
ELLERE NESİ?
HADI GEL, GEL
AY KARANLIK

S
A
N
A
R
T
T
V

UMUT ÖREN CANER KARTAL BİBLİOFİLA ABDULLAH MEMİŞ TOLGA DEMİRTAŞ ALİ AVCI NAZ ÖZKAN AYŞE CEYLAN

İÇİNDEKİLER

NEDİR?

- 1 İçindekiler
- 2 Talihsizlik Dergisi nedir?
SanArt TV nedir?

HAYAL ET

- 3-4 Müziğin ART Adresi (Cem Karaca)
- 5-6 Kafamın İçindeki Penguenler (Abdullah Memiş)
- 7-8 Karikalı-şeyler / Ali Avcı çizimleri / İnsan İster
- 9-10 Sarmal (Tolga Demirtaş)
Gerçekten Yaşıyor Muyuz? (Caner Kartal)
- 11-12 Replikçe
LEYLA İLE MECNUN / AROG

SEV

- 13-14 Kendi Gerçeğine Sevdalı (Bibliofila)
Mutsuzluğa Davet (Ayşe Ceylan)
- 15-16 Saçma Yazılar Topluluğu
- 17-18 Dedektif
- 19-20 Tepki (Naz Özkan)
- 21-22 Şiirce / Kendime Mektup

The Shining
Jack Nicholson

TALİHSİZLİK DERGİSİ NEDİR?

Hayatımızın çoğunu talihsizliklerle geçiririz. Hayat bunlara nasıl karşılık verdiğimizle ilgilidir. Her zaman işler istediğimiz gibi gitmez. Hayallerimizin peşinden koşturmayı devam etmemiz ve pes etmememiz gerekir. Bunları yaparken başımıza gelecek talihsizliklere gülmeli, ne olursa olsun eğlenmeyi bırakmamalıyız. Talihsizlik Dergisi bir az olsun gülümsemeniz için var. Başına gelen onca talihsizliğe rağmen, var olma çabasıyla, kendi için ve sizin için yayın hayatına başlıyor. Hepiniz hoş geldiniz.

SANART TV NEDİR?

Türkiye'de yetenekli bir çok kişi var. Fakat kendilerini gösterecek bir platformları yok. Daha doğrusu yoktu. SanArt TV, potansiyeline ulaşamamış kişilere yardımcı olmak için kuruldu. Gelin birlikte bir Sanat dünyası kuralım. Kendi kanalımızda, kendi kafamıza göre eğlenelim. Henüz, emeklemeye bile başlamamışken, her şeyin çok zor olacağını bilerek, hayaller kurarak bu yola çıkıyoruz. Hayallerimize ortak olacak, kendi hayallerine bizi ortak edecek, sanatçıları bekliyoruz.

müziğin ART ADRESİ

ROCK MÜZİĞİNİN ETKİLEYİCİ SESİ, CEM KARACA

Türkiye'nin en önemli sanatçılarından olan Muhtar Cem Karaca Türk Rock müziği sanatçısı, besteci, tiyatrocusu, sinema oyuncusu, Anadolu Rock müziğinin ilk kurucularından önemli bir isimdir. Cem Karaca çocukluğunu sanatla iç içe geçirmiş, sanatçı bir çiftin çocuğudur. Müzikle ilk tanışması teyzesini ona piyano notaları ve piyano nağmeleri öğretmesiyle olmuştur. Rock müziğe olan ilgisi ise kolej yıllarında kız arkadaşlarını etkilemek için ve arkadaşlarının isteği doğrultusunda dönemin Rock yıldızlarının şarkılarını söylemesiyle başlamıştır. Cem Karaca'nın ses yeteneğini ise Annesi Toto Karaca keşfetmiştir.

Müzikteki ilk yıllarında babasının müzik yapmasına karşı olmasına ve babasının tüm engellemelerine rağmen müziği bırakmamıştır.

Cem Karaca askerliğini Antakya'da yaptığı dönemde Türk ozanlarından Aşık Mahsuni Şerif ile tanışmıştır. Askerlik sonrası apaşlar grubu ile birlikte Altın mikrofon 1967'ye katılmıştır. Yarışmaya katıldıkları Emrah şarkısı Erzurumlu Emrah şiirine yapılmış bir Karaca bestesidir. Katıldıkları bu yarışmada ikinci olmuşlardır ve birinci olan gruptan daha fazla ilgi görmüşlerdir.

Yine aynı dönemde Resimdeki gözyaşları şarkısı Karaca'nın ikinci hit parçası olmuştur. 1970 yılının Kasım ayında ise Karaca ve Kardaşlar Dadaloğlu/kalender 45'liğini yayınlamıştır. Dadaloğlu Karaca'nın bir başka hit parçası olmuştur.

Türk rock müziğine sayısız unutulmaz eser kazandırmış olan Cem Karaca bugün bile hala aynı şekilde sevilmekte, şarkıları dilden dile dolanmakta olan ölümsüz bir sanatçıdır.

Ve benim ayrı bir parantez açmak istediğim, Cem Karaca'nın sesinden dinlemeyi çok sevdiğim şarkı, her dinleyişimde sözlerinin beni çok etkilediği ve hikâyesini öğrendikten sonra benim için daha çok anlam kazanan bir şarkı olmuştur. Ay Karanlık..

Hikâyesini sizlerle de kısaca paylaşmak isterim. Şair, yazar Ahmed Arif Diyarbakır'a sürgüne gitmeden önce Ankara'da bir dost toplantısında tanır. Leyla Erbil'i öyle çok aşık olur ki Leyla Erbil'e aşkına karşılık bulmak için 60'ın üzerinde mektup yazar. Erbil ise dostluk sınırını çizmiştir ve bu sınırı gün geçtikçe derinleştirmiştir. Zaman geçtikçe aşkına karşılık bulmayan Ahmed Arif Ay karanlık şiirini de çok sevdiği Leyla Erbil'e yazmıştır ve biz yıllar sonra Cem Karaca'nın o etkileyici sesinden dinleyerek, her seferinde bir başka etkilenmişizdir. Yazımı bu çok sevdiğim şiirden kısa bir alıntı ile bitirmek isterim ve size de mutlaka Cem Karaca'nın eşsiz sesinden dinlemenizi öneririm.

Maviye, maviye çalar gözlerin
Yangın mavisine
Rüzgarda asi körsem
Senden gayrısına yoksam, bozuksam
Can benim, düş benim
Ellere nesi?
Hadi gel, gel
Ay karanlık
İtten aç, yılandan çıplak
Vurgun ve bela
Gelip durmuşsam oy kapına
Var mı ki, var mı ki doymazlığım?
İlle de, ille sevmelerim
Sevmelerim gibisi
Oturmuş yazıcılar
Fermanım yazar
Etme gel, gel
Ay karanlık

AY KARANLIK

CEM KARACA

KAFAMIN İÇİNDEKİ PENGUENLER

Kyle Elliott

"Açıkça görülüyor ki vahşi hayvanlarda vücut şekli işlevi kısıtlıyor ve bir alandaki hareket ikinci bir alandaki hareketle engelleniyor. Sonuç olarak yüzmede iyi olanlar uçmada o kadar da iyi olmuyorlar."

Bu yazımızda derin sorgulamaların eşliğinde, zoraki kabullenişlerimizi tekrar tartacağız. Ve o kutup soğukluğunda sakladığımız kaygılarımızı da hep birlikte kafamızdaki penguinler ile değiştireceğiz. Tom ve Jerry'nin sonsuz mücadelesine rağmen kendilerini tehditte hissederken sergilediği savunma misali yani. Biraz acı, biraz tatlı, tebessüm çokça da penguin anatomisi. Ne alaka diye sorduğunuzu duyar gibiyim. Aklınızdaki yaşlı tontonların sesini bir kenara bırakın ve yazının sonuna doğru ilerleyin.

Penguinlerin uçmadığını biliriz değil mi? Çocukken Madagaskar penguinleri için çokça sabahın erken saatlerinde televizyon başına dikilip, annenizden hafta sonu kuşağını gasp etmişsinizdir.

Ve unutmadan hayranlığımızı gizlemeden Jim Carrey'nin penguinleri ile olan imtihanında da nefesimizi tuttuğumuz sahnelerde uçamadıklarına şahit olmuşuzdur. Ama nedense uçamadıkları için onlardan hiçbir zaman nefret etmedik değil mi? Anatomilerine rağmen biyoloji derslerimizde denk geldiğimizde onları kuş ailesinden dışlamayı aklımızdan bile geçirmedik değil mi?

Ve şunu da söylemedik; Ya sen bir kuşsun neden uçamıyorsun? Hadi uç da görelim bakalım. Dayatma yok, zorlama yok, dışlama yok, aşağılama yok...

Ama nedense aynı insanlar olarak bizler kendi türümüzden olanları yapamadıkları, daha doğrusu yaradılışlarından kaynaklı yapamadıkları şeylerden dolayı tam tersi davranış normları sergiledik. İşte tam bu noktada kafamızdaki penguinler ortaya çıktı. Bizler yaşamlarımız boyunca tavırlarımızı hep tek bir bakış ile yaşadık. Bunun birçok nedeni olsa da en büyük nedenlerinden biri habitatlarımızı paylaştığımız dışı bizler gibi olan ama içlerindeki farklılığın farkında olmayan insan klonlarımız yani sokak ağzı ile el alem dediklerimiz.

Penguinlerin kan dolaşımı, kanatlarını aşırı soğuk tutacak şekilde ayarlanmıştır, böylece vücut ısını korurlar ve ayakları üşümez.

Penguinlerin dillerinde, balıkları tutmalarına yardımcı olmak için geriye dönük keratinden yapılmış sivri uçlar bulunur.

Penguinler, suyu dışarıda tutan ve onları hidrodinamikleştiren, aşırı düzenli çok sayıda tüye sahiptir

teşekkür ederim.

Bu yazı Talihsizlik Dergisine yazılmış ilk yazıdır. O yüzden yazıyı yazan Abdullah Memiş'e ayrı bir teşekkür ediyorum.

Onlar herkesin aynı olmadıklarını hatta olamayacaklarını da bilir ama her nedense Penguenler 'deki tavırlarının tam tersini yaparlar. Ve şöyle söylemeye başlarlar; neden onun yaptığını sen de yapamıyorsun? Bak kadın haliyle boşanmaya cesaret etmiş. Bazen de hep yapmak isteyip de korkutucu gözler ile bakarlar diye yapamadığımız, "x kişi evde temizlik yapıyormuş. Sen ise bir toz bile alamıyorsun. "Gibi sözler söyleyip bizleri şaşırtırlar. Bu sözleri günlük hayatımızda hemen hemen her an duymaktayız. Öyle ki çoğumuz ezberlemiş durumda. Penguenler olsaydı acaba bu sözlere ne derdi? Düşündürücü olsa da gerçekler ile örülü bir durum içerisindeyiz. Özetle kafamızdaki penguenler gibi yaşamayı hayal etsek de toplum bizlere Herkes gibi yaşa! Aynı renklere teslim ol demekte.

Penguenlerin dişleri yoktur. Avlarını gagalarıyla avlarlar. Gagalarının ve dillerinin üzerinde dikenler vardır.

Peki genel manada araştırma yazılarına, sivil toplumun tutumlarına rağmen nasıl oluyor da farkında olmamıza rağmen halen birbirimizi benzerleştirmeye çalışıyoruz? Sorun ne? Kafamızda gerçekten penguenler mi yaşamakta? Yoksa birbirlerini sokmaya hazır olan akrepler mi?

Kafamızdaki penguenlerin masumiyetini temsil eden özelliklerini elde etmeyi mi, yoksa yırtıcı özelliklerini mi elde etmeye çalışıyoruz? İşte tüm sorunumuz ve de sorunlarımız bu kafa karıştırıcı soruların derinliğinde saklı.

Biraz düşünüp durduğumuzda çok da derinlerde saklı olmadığını göreceğiz aradığımız cevabın. Cevap kafamızdaki kutup dairesinde soğuktan titreyerek penguenlerimiz ile o çok istediği hayata ulaşmayı beklemekte. Yani kısaca cevap bizde saklı ve cevap maalesef ki bizleriz. Zira bizler de ister istemez o el alem dediğimiz topluluğun birer parçasıyız. Bizler değişmeyi istemedikçe toplum da istediğimiz yöne doğru kanatlanmayacaktır. Değişim kafamızdaki penguenleri de bir kenara bırakmamız gerekecektir. Kıyaslanmayı bu sayede ilk adım ile ortadan kaldırmış olacağız. Her ne kadar penguen örneği ile ilerlesek de o penguen hemen yanı başınızda hayatlarına imrendiğiniz, öz benliğinizi onlar ile kıyasladığınız insanlar da olabilir. Materyalist bir yaşam bununla cevaba ulaşabilecektir

Hiçbirimiz ne kusursuzuz ne de saf ve temiz. Her birimiz tecrübelerinden ve hayata olan bakışından ibarettir. Her şey taktığımız gözlükler ile değişir. Bu yüzden önce kafamızdaki penguenleri öz benliğimiz ile, sonra da dışarıda taktığımız gözlükleri değiştirelim. İşte o zaman penguenlerde istediğiniz hayatı kendi hayatlarınızda inşa edebilirsiniz. Renklerinizin kıymetinin farkında olarak. Sizi siz olduğunuz için seven insanların olduğu bir hayata kavuşmuş olursunuz

Umarım bu yazım ile bir nebze olsun kafanızda uçmaya çalışan penguenlerin neden uçamadıklarını anlamanızı sağlamışım

Karikali-Şeyler

ali avcı

ali avcı

umut ören

umut ören

insan ister

insan
Hırsız Yavuz
Olmak ister

Öyle bir insan olmadığını
kanıtlamak için

insan
Batman
Olmak ister

Korkularıyla yüzleşmek için

insan
Behzat Ç
Olmak ister

Duygularıyla yüzleşmek için

insan
John Wick
Olmak ister

Dünya ile yüzleşmek için

insan
Cüneyt Arkin
Olmak ister

Yıkılmamak için

insan
Mecnun
Olmak ister

Kaybolsa bile devam etmek için

insan
Özdemir Asaf
Olmak ister

Kaleminde var olmak için

insan
Vincent Van Gogh
Olmak ister

insanları severek sanatsal
olmak için

insan
Nazım Hikmet
Olmak ister

Yaşamak için

SARMAL

Gördüğümün doğru olduğundan artık şüphe duyamazdım. Çünkü tablonun üzerine vuran mumların ilk pırıltısı duygularımın içine düşmekte olan hülyalı dalgınlığı gidermiş ve beni iyice sarsarak uyanmamı sağlamıştı. Portre, söylediğim gibi genç bir kızıydı. Yalnızca baş ve omuzları çizilmişti. Vignette adı verilen bir teknik kullanılmıştı. Sully'nin tarzını çok andırıyordu. Kolları, göğsü ve hatta parlak saçlarının uçları tablonun fonunu oluşturan belirsiz ve koyu karanlıkla kaynaşmıştı. Çerçevenin biçimi ovaldi. Yıldızlar ve telkâri kullanılarak Moresque tarzında yapılmıştı. Paha biçilemez bu tablodan daha değerli bir sanat eseri olamazdı. Ama beni böylesine ani ve yoğun biçimde sarsan ne eserin yapılış tarzı ne de yüzün harikulade güzelliğiydi. Beni asıl hayrete düşüren, yarı uyku halinde birdenbire irkilen hayal gücümün bu portreyi canlı bir insan zannetmesiydi. Bir bakışta çizgilerdeki özellik ve vignettina tarzı hemen dikkatimi çekmişti. Üstelik çerçeve bir anlığına bile olsa böyle bir saniya kapılmamı engellerdi. Portrenin karşısında oturup onu incelerken aklımda bunlarla yarım saat geçirmiştim. Sonunda, etkisinin sırrını çözdüğüme inanarak kendimi yatağa bıraktım. Resimde öyle büyümlü bir ifade görmüştüm ki önce şaşırtmış, irkiltmiş, allak bullak etmişti. Kollu şamdanı derin bir saygı ve huşuyla eski yerine koydum. Huzursuzluğa neden olan şey de böylece gözümün önünden kalkmış oluyordu. Telaş içinde resimlerin hikayelerini anlatan o kitabı aradım. Oval portreyi gösteren sayfayı çevirerek şu belirsiz ve garip kelimeleri okudum:

TOLGA DEMİRTAŞ

DEVAM EDECEK

GERÇEKTEN YAŞIYOR MUYUZ?

Gerçekten yaşıyor muyuz? Yoksa nefes alıp vermekle mi geçiyor ömrümüz ?

Hayatlarımızı gerçekten hür irademizle mi yaşıyoruz yoksa aile ve toplum baskısı ile mi şekillendirip, tüketiyoruz ?

Önce zor bela doğ, büyü, okulda, hayatta yüzde yüz işine yarayacak bilgileri öğren(!)

Ezberle, kopya çek, kavga et, şansın yaver giderse bıçağı böğründe hissetmeden diplomayı al... Bitti mi bitmedi...

Dershane, pardon dershane demişim. Özel eğitim kurumlarını annen baban bir güzel fonlasın. Neden çünkü üniversite sınavı var. Biliyorum bu gezi yazısı bölümüydü ama Türkiye’de ortalama bir aileden gelen birinin hayatını özetlemekle başlamak istedim. Kaç satır oldu daha yurtdışından bahsetmedi bile diyorsunuz.

Türkiye’de çoğu kimse Türkiye’yi dünyanın en güzel ülkesi diye düşünür daha ülke dışına adımını bile atmadan.

Ülkemiz gerçekten de güzeldir ancak bunu sadece mevsimlere göz önünde bulundurarak söylemek .. Türkiye’de 4 mevsim yaşanıyor ya. Daha ne olsun ??

Ülkemizin her yerinde farklı kültürler, inanışlar, gelenekler var bu yönden müthiş zenginiz evet ama bu dünyadaki diğer ülkelere gitmemize gerek olmadığı, onların kültür, örf ve adetlerini öğrenmesek de olur diye geçeceğimiz anlamına da gelmez. Bilakis, diğer ülkeleri gezip, görerek hem kişisel gelişim anlamında kendimize katkıda bulunabiliriz hem de davranışlarımız görgümüzle ülkemizi en iyi şekilde tanıtip temsil edebiliriz.

Ülkemiz ne kadar güzel olursa olsun güzelliği görebilmek için belirli bir mesafeden bakmak gerekiyor. Sizde 1-2 adım geriden bakıp büyük resmi görebilirsiniz.

İnternette sizlerin ilgisini çekmek ve tık almak için tonla video, blog yazıları var. Belki bu da sadece onlardan birisidir.

Ben 18’nden beri yurtdışına çıkıp gelen, hayatını 7 senedir kendi başına idame ettiren birisiyim. Bir yere veya gruba ait hissetmiyorsan kendini, yerini değiştirmen gerektiğine inanıyorum.

Kimseye, hiçbir gruba girmek, kendimizi kabul ettirmek için çabalamamalıyız.

Belki hiçbir zaman hiçbir yere ait hissetmeyeceğiz ama ne fark eder ? Ağaç değiliz biz. Deneyebiliriz.

Bir gün gelir, belki bir yere, bir gruba ait değil de yola ait hissettiğimizi düşünürüz.

Varacağımız yer belki çokta önemli değildir. Biz belki de sadece yolda olmayı sevenlerdenizdir.

CANER KARTAL

REPLİKCE

DİZİLERİN KARİKATÜR HALİ...

KENDİ ÇÖLÜNDE KAYBOLANLARIN HİKAYESİ

REPLİKCE

FİMLERİN KARİKATÜR HALİ...

BİR YONTMA TAŞ FİLMİ

KENDİ GERÇEĞİNE SEVDALI

Mutluluğu, huzuru, sevgiyi nerede aramalı insan başkalarında mı kendi içinde mi?

İçimde büyük bir boşluk var. Bunu derinden hissediyorum. Her şey yarım her şey eksik, yaşadığım birçok duyguyu anlamlandıramıyorum, sanki bir şeyler arıyorum ama bulamıyorum, aradığım şey bana çok uzakta gibi hissediyorum. Ben yaklaştıkça o uzaklaşıyor. Mutluluğu, huzuru, sevgiyi nerede aramalı insan başkalarında mı kendi içinde mi? Bu soruların cevabını biliyor muyum? Mutluluğu, huzuru, sevgiyi kendi içimde hissetmiyorum. Artık değer verdiğim herkesten aynı şekilde değer görmeyi beklemeyi bıraktım. Olmuyor sevdiğin kadar sevilmiyorsun. Değer verdiğin kadar değer görmüyorsun. Artık her şey çok sık, aşklar, arkadaşlıklar, dostluklar, hiçbir gerçek değil görünenin ardı bambaşka görünen tamamen kurgu bir yanılsama bir aldatmaca, görünenin ardındaki sahteliği anlayınca hiçbir şeye inancım kalmıyor. En büyük darbeyi yine en sevdiklerin vuruyor ve bir daha eskisi gibi olamıyorsun.

Bazen kendimi anlayamıyorum, tanıyamıyorum. Ne istiyorum? Sevilmek mi? Belki de kapatamadığım bir sevgi açığım var bilmiyorum. O kadar karışığım ki, yaşadığım hayattan yaptığım seçimlerden memnun muyum? Benim için her şey daha farklı olabilir miydi? Bir yerden başlamam gerekiyor hayallerimi gerçekleştirmek için neye ihtiyacım var. Yeterince cesur değil miyim? Kabuğumdan çıkmaya korkuyor muyum? Bazen hayatımın ellerimin arasından kayıp gittiğini ve benim hiçbir şey yapmadan durup izlediğimi düşünüyorum. Geriye dönüp baktığımda kendim için hiçbir şey yapmadığımı görüyorum. Hep başkaları için çabalamışım hep başkaları mutlu olsun diye uğraşmışım.

Yeri gelmiş hayallerimden kendimden vazgeçmişim. Şimdi anlıyorum ne kadar yanlış olduğumu. İnsanları her zaman tanıdığımı sanırdım. Son zamanlarda gördüm ki kimse görüldüğü gibi değil, Herkesin arkasına saklandığı maskeleri var hem de bir tane değil birkaç tane. Bu maskelerin arkasında o kadar rahatlar ki gerçek yüzleri hiç fark edilmeyecek sanıyorlar, bu zamana kadar bir çok şeyi göz ardı ettim. Her şeyin farkındaydım. Herkesin gerçek yüzünü görmüştüm. Bazılarını bilerek görmezden geldim. Bazılarını da onlara gerçek yüzlerini söyleyecek kadar değerli bulmadım. Ne kadar açık olursam ne kadar net olursam o kadar çok hayal kırıklığım oldu. Yaşadığım bir çok şey benim için birer tecrübe aslında, iyisiyle kötüsüyle artık eskisinden daha güçlü olduğumu hissediyorum. Bir şeyleri aramayı bırakmalıyım. Onun beni gelip bulmasını beklemeliyim, mutluluk, huzur, sevgi, artık bunların peşinden gitmeyeceğim. Onlar benim peşimden gelsin istiyorum. Çaba sarf etmeden, beni düşünen nasıl hissettiğimi önemseyen insanlar olsun istiyorum hayatımda. Kendimi açıklama gereği duymadan beni anlayan, neyi neden yaptığımı sorgulamayan, beni en küçük hatamda yargılamayan beni benden daha iyi tanıyan insanlar olsun. Böyle insanlar herkesin hayatında olmalı, sizi içten içe tüketen insanlar değil, içimizde çiçekler açtıran insanlara denk gelelim. Yaşayarak öğrendiğim en önemli şey insanın kendi kendine yetebilmesi, yalnızken kendin ile baş başa kaldığında yaptığın şeylerden keyif almalı. Kimseye kimsenin vereceği geçici mutluluklara muhtaç olmadan yaşamalı insan asıl kalıcı mutluluk kendi içimizde yakaladığımız mutluluk, kalbimizin ve ruhumuzun şifası bizim elimizde iyileşmeye ilk olarak kendimizi sevmek ile başlamalıyız.

BİBLİOFİLA

MUTSUZLUĞA DAVET

İletişim; İlk çağlardan beri insan gelişimini, olayları, doğayı hatta duyguları kavrayabilme ve yorumlayabilmenin en etkili aracı iletişim yeteneğinden doğmuştur. Ayrıca, İnsanın diğer türlerden üstün kılan en büyük etkenlerden biridir. Dolayısıyla ebeveynlerin çocuk/çocuklarıyla olan iletişimi, veya iletişim sorunsalı hem bugün, hem de devamlılığı sürececek olan bir hayatın mutlak ayna tutulan gerçeğidir. Bilinçaltı cehenneminin derinlerinde her zaman ebeveynler olmuştur. Herkesin kaçıp sığındığı yerde bile iletişim sorunlarını aşmış veya üstesinden gelmesi için ebeveynler ile iyi geçinmiş insanların hayatımızda kapladığı yer, kendiliği ve kayıp isteklerimizin sözsözsel yurdu olduğundan, ona imrenir onunla zamanı harcamak yerine yaratmak isteriz. Bunun içinde gerçek benliğimizden vazgeçip yeni bir benlik yaratırız, (benimle yürüyen ama bana ait olmayan bir benlik) bunu sorarsanız veya derine inip araştırırsanız da; tek nedeni mutlu olmak için yapılanlardır. İyi de mutluluk nedir ? Hepimizin mutluluk anlayışı farklı mıdır? Buna açıkça inanmıyorum. Günümüz insanın büyük bir çoğunluğunun her şeyi o kadar benzer ki, haliyle mutluluk anlayışının da bundan payını alıyor... Çok sevdiğim ve benimsediğim Fransız yazar, Marcel Proust'un bir alıntısı:

"O sırada, neredeyse mendireğin ta ucunda, şaşırtıcı bir lekenin hareket ettiğini gördüm; ilerlemekte olan beş veya altı genç kız, görünüşleri ve tavırlarıyla Balbec'te alışkın olduğumuz insanlardan o kadar farklıydılar ki, nereden geldikleri belli olmayan, plajda, ölçülü adımlarla-gecikenlerin uçuşarak ötekilere yetiştiği- amacı görmezmiş gibi davrandıkları insanlar için tamamen belirsiz, onların kuş zihinleri içinse son derece açık ve belirgin olan bir gezintiye çıkmış bir martı sürüsüne benziyorlardı."

İlk an, heyecan ve merak hatta mayhoşluğun ve salt özgürlüğün uçsuz bucaksız vadisinde bir paragrafta oturmuş ve insanın derin duygu dünyasındaki bir çok bilinen ama görünmesi uzun zaman alacak hisleri, okuyucular görün artık! Der. Şüphesiz çeşitlilik büyük bir zenginliktir. Bu kadar zenginlik varken bir yerde takılıp kalmak yorucu ve artık taşınması anlamsız bir duyguya dönüşüyor, bazı gerçekleri görüyor, ve onlarla yüzleşiyorum, Şunu düşünüyorum; İnsanların hepsi mutlu olamaz, ya da mutlu olacağım şiarıyla yola çıkıp bugünü ertelememeli, hatta benliğini çürütmemelidir. Son olarak bir Behzat Ç repliği tamamliyorum;

" Ben Seninle Mutsuzluğa da varım. Biz Seninle Mutsuz olalım Behzat"

AYŞE CEYLAN

UMUT YA DA UMUTSUZLUK

SAÇMA YAZILAR TOPLULUĞU

**DÜNYA ÇOK
KARANLIK BİR
YER, ARTIK
BİRİSİ IŞIĞI
AÇSIN.**

**ATLI
KARINCALAR
ÜSTÜNDE BİR
HAYAT.**

**HER ŞEY
ESKİSİ GİBİ
OLSA,
YENİ BİR ŞEY
OLMAZDI.**

**RÜYALAR
GERÇEKLERDEN
İYİ MİDİR?**

**BİR ŞİİRİN
İÇİNDE
KARŞILAŞMA
ÜMİDİ İLE
YAŞIYORUM.**

**AKLIMDAN
AKLIM GEÇTİ.
KİMSEYİ
BULAMADIM.**

**İNSAN
KENDİSİNİ EN
ÇOK NE ZAMAN
SEVER?**

**ZAMAN ZAMAN
BUNALIMLAR.**

**BELKİ BİR GÜN
BULUŞURUZ.**

TALİHSİZLİK

DERGİSİ

DERGİDE YAZMAK İSTER MİSİNİZ?

EĞER YAZMAK İSTİYORSANIZ.

SANART TV INSTAGRAM HESABINI

TAKİP EDİP MESAJ ATABİLİRSİNİZ.

BİR TALİHSİZLİK OLMAZSA

2. SAYI 01.03.2023

BİZE KATILIN.

INSTAGRAM

@SANARTTV

MAİL

SANARTTV@GMAIL.COM

DEDEKTİF

ÇÖZÜLMESİ GEREKEN BİR CİNAYET VAR

Kanlı elleriyle ağaçlara tutunup ilerlemeye çalıştı. Ayakları o kadar çok çamura batmıştı ki, yürümekte çok zorlandı. Bütün bunlara rağmen ormandan çıkmak için yürümeye devam etti. Yürüdü, yürüdü, yürüdü... En sonunda yola ulaşmıştı. Yırtılmış ceketini çıkarttı ve attı. Çok öfkeliydi. Bunca senenin ardından yapılan saygısızlığı hazmedemiyordu. Önce geceyi aydınlatan bir ışık belirdi arkasında, hemen ardından fren sesi. Yavaşça arkasını döndü. Arabanın içinden birisi, bağırarak üzerine doğru geldi. Hiçbir şey duymadı o anda, tüm öfkesiyle birlikte, elini beline götürüp silahını çıkarttı. Adam arabaya kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti. Arabaya doğru yürüdü ve vurduğu adamın kafasına silahı dayadı. Silahından bir kurşun daha çıktı. Öfkesi daha da arttı, intikam isteği ile arabaya bindi ve gitti. Dedektif olay yerine geldi. Derin bir sessizlik vardı, rüzgâr bile sesini kesmişti. Dedektif cesetle konuşuyor gibiydi. Başında durdu, cesedi izledi. Gördüğü yüz çok tanıdık gelmişti ona. Ormana doğru yürümeye başladı. Etraf kalabalık ve sarı şeritler ile doluydu. Her yer kandı. Yürümeye devam etti. Ta ki gömülmüş bir ceset bulana kadar. Etrafı kalabalık olduğu için cesedin suratını uzun süre göremedi. Biraz çevreyi inceledi, kalabalık dağılınca cesedi görmek için geri geldi. Yakınlaştı, yakınlaştı, yakınlaştı... Bir anda kendisini iki adım geri attı. Nefesi kesilmişti. Tekrar baktı ve inanamadı. Kafasını yukarı doğru kaldırdı. Bir damla gözyaşı toprakla buluştu. Etraftaki sesler, duyulmaya başladı. Ve birisi "Dedektifi kim öldürebilir?" dedi. Dedektif rüzgâr ile birlikte yok oldu...

DEDEKTİF

ÇÖZÜLMESİ GEREKEN BİR CİNAYET VAR

İnsanlar Dedektifin öldüğünü öğrenirse büyük bir kaos çıkar."

"Ne yapacağız?"

"Cesedi geri gömün ve kimseye bu olaydan bahsetmeyin."

"Nasıl olur?"

"Kimse bilmemeli. Dedektifin öldüğü öğrenilirse insanların endişeleri artar. Seçimler çok yaklaştı, böyle bir şey olsun istemeyiz."

"Katilleri nasıl bulacağız?"

"Böyle bir cinayet olmadı. O yüzden katilde yok."

"Peki efendim. Geri gömün! Çıkıyoruz."

Bir rüzgar esti. Dedektif uyandı. önce elleri çıktı mezardan sonra ayaklandı. kumlar yavaş yavaş yere düşerken. Kanlı elleriyle ağaçlara tutunup ilerlemeye çalıştı. Ayakları o kadar çok çamura batmıştı ki, yürümekte çok zorlandı. Bütün bunlara rağmen ormandan çıkmak için yürümeye devam etti. Yürüdü, yürüdü, yürüdü... En sonunda yola ulaşmıştı. Yırtılmış ceketini çıkarttı ve attı. Çok öfkeliydi. Bunca senenin ardından yapılan saygısızlığı hazmedemiyordu. Önce geceyi aydınlatan bir ışık belirdi arkasında, hemen ardından fren sesi. Yavaşça arkasını döndü. Arabanın içinden birisi, bağırarak üzerine doğru geldi. Hiçbir şey duymadı o anda, tüm öfkesiyle birlikte, elini beline götürüp silahını çıkarttı. Adam arabaya kaçmaya çalıştı ama artık çok geçti. Arabaya doğru yürüdü ve vurduğu adamın kafasına silahı dayadı. Silahından bir kurşun daha çıktı. Öfkesi daha da arttı, intikam isteği ile arabaya bindi ve gitti.

UMUT ÖREN

DEVAM EDECEK

TEPKİ

Geçenlerde garip bir kahve kokusu çalındı burnuma, kokuyu usulca takip ettim. Dar, derme çatma kaldırımlardan rengarenk şemsiyelerle süslenmiş sokaklara çıkan adımlarımın ritmik sesleri yankılandı Kadıköy'de. Moda'da biraz süzüldükten sonra Bahariye'de nefis tatlılarıyla da meşhur olan minimal bir kafede aldım soluğu. Diğer kahve kokuları gibi değildi buradan gelen koku. Mistik bir havası vardı. İnsanın kulağına bir şeyler fısıldarmışçasına yayılıyordu bütün caddeye. Üstelik aynı fısıltı burnuma yaydığı kokuyla da mest ediyordu beni. Hemen oturdum, okkalı bir Türk kahvesi söyledim. Çantamı yanıma koydum, içinden kara kaplı defterimi beceriksizce çıkardım, kahve yudumlarımdan gelen ilhamla derin bir okyanusa açılacağımı hissederek bir süre sadece kahvem, arkada bir yerlerde gezinen Erik Satie ve notalarını dinledim. Havanın hafifliği üzerime naif duygular serpiştiriyordu. Sonra sigaramı çıkardım, tam yakacağım, karşımda bir adam belirdi. Öyle ani oldu ki onu fark edişim, korktum, irkildim, yok yok, en doğru kelime şaşırmak olacak galiba. Çünkü yüzü ve gönlü oldukça tanıdık olan bu adam yapısı, duruşu ve mimikleriyle tam tersine keskin bir yabancı profili çiziyordu. Kirli beyaz, dağınık saçlarının arasında belki iki, belki üç siyah tel dans ediyordu. Beyazlara inat bayrak kaldırmışlardı adeta. Çehresi geniş, yanakları sıkılaşmış ve öpülesi, alnı bir uçak pisti kadar uzun ve gergindi. Göz çukurları güven veriyordu ama bakışları tam tersiydi. Daha doğrusu gözbebeklerinin içinde biriken küçük yıldız tozlarının parlaklığını seçebiliyordum ama o gözler öyle çok görmüş geçirmişlerdi ki dikkatli bakmayan

biri iyimserliğini fark edemezdi. Nazlı bir candan, güneşli bir günden çıkıp gelmiş, sıcacık güveniyle birlikte sarılmış, halimi hatırlımı sorarken bile göz temasından kaçınmamıştı. Çok etkilenmişim doğrusu. Daha önce hiç böyle biriyle karşılaşmamıştım, böyle hissettiren biriyle. Bu yüzden haliyle onu tanıdığımı da düşünmüyordum. O aksini iddia edene kadar...

Karşımda dimdik duran bir adam vardı ama omuzlarındaki yükü uzaydan bile görebilirdiniz. Sadece dikkatli bakmanız yeterliydi. Bir gözü kapkaranlık, korkunç planlardan geçmiş ve hatta bazılarında hala geçememiş olsa da yine de direnerek her zamanki gösterişli zaferine ulaşacağından emin, şaha kalkmış bir at gibi dört nala gidiyordu. Diğer gözü bildiğim tüm

umutların, tüm renklerin ve ışığın toplandığı bir gökkuşağı gibi göklere yükselmek için hali hazırda bekliyordu. Yürekliydi doğrusu. Kaz ayaklarından okunabilen, insana pes dedirtecek türden bir azmi vardı. Israrcı ve ısrar ettiği konularda kendinden defalarca kez emin olmuş, tatmin olmuş bir adam...

Kimdi bu adam? Nasıl bu kadar samimi ama bir o kadar da uzak hissettirebiliyordu? Konuşmaya başlamamız sanki yıllar sürdü. Aklımda ne kahve kaldı ne de kokusu. Tüm dikkatimle ona ve onu tanımaya yoğunlaşmıştım ki, saçmaladığımı fark etmem uzun sürmedi. Onun beni etkilediği gibi ben de onu etkilemek istemişim, bu yüzden bir dizi saçmalık sıralamıştım. Hepsini o gittikten sonra masaya yatırdım. Bana ne yapmak istediğimi ve ne olmak, kim olmak istediğimi sorgulatmıştı. Üstelik bunu bir saatten kısa bir süre içerisinde yapmayı başarmıştı.

O gittikten sonra masaya yatırdığım her şeyi kendimle yüzleştirdim. Evet, benim bu hayattaki en büyük engelim kendimden başkası değildi ama en büyük anahtar da yine kendimden başkası değildi. Zaten kendimi öyle sürekli, gelişigüzel ve her zaman dinlemediğimi fark ettim. Meğer müzikten başka bir şey dinlemiyormuşum uzun zamandır...

NAZ ÖZKAN

Evet, belki ben de herkes gibi artık garanti şeyler istiyordum hayatımda ve herkes gibi olmak acınası geliyordu belki biraz ama şundan kesinlikle emindim; asla bir liman istemiyordum.

Asla inzivaya çekilip sonsuza kadar o limana getirilen yüklerle, fırtınalı havalarla ve yalancı pembe günlerle geçirmek istemiyordum ömrümü. Yine tekrarlıyorum, evet, kararsızım ama bu benim en büyük silahım. En çok güvendiğim gizli gücüm. Çünkü kararsız olmak çoğu zaman binlerce farklı seçenek doğurmamı sağlamıştı bana ve bunlar bakıldığında hiç fena seçenekler değillerdi. Bir şekilde beni hayatta tuttu ve eğitti. Evet, ben binlerce kitap okumadım belki ama hepsini okumayı diledim. Özellikle öyle bir zamanım olmasını...

Ben sadece paravan bir etiket arıyorum kendime. Geri kalan her şey çorap söküğü gibi gelecek, eminim. Adı üstünde, gelecek! Teker teker çıkacağım basamaklarını sizin şu meşhur başarı merdivenlerinizin. Bunu kendime binlerce kez kanıtladım, başarılarımı dillendirmedim, yere göğe sığdıramayacak kadar besleyip büyütmedim belki ama başardım!

Hem de öyle güzel başardım ki... Tüm pisliklerinden sıyrıldım hayatın. Deliliklerinden gülücükler hatta kahkahalar çizdim, ölümlerinden diriltmeler sağladım, siyah olan her geceden yepyeni bir gündüze çıkmayı başardım! Güneşler doğurdum, yıldızların tozunu alıp parlattım, başardım! Bunu ben kendi kendime yaptım. Diğerlerine de kanıtlayacağım. Tek derdim bu. Bunu yaparken kendim gibi yaşamaya devam edeceğim. Kendimden hiçbir şeyi söküp atmadan, biraz iyileştirerek ve olgunlaşmasına izin vererek devam edeceğim yola. Belki biraz öğüt katacağım tadıma, bir tutam tarih ve biraz da tecrübe. Sonucu her ne olursa olsun yapacağım, bedeli ne olursa olsun ödeyeceğim. Karşıma çıkan adam gibi. Aynı bu beyaz kurt görünümlü ama paçalı bir güvercinin yüreğine sahip adam gibi. Onun kendine inandığından daha fazla inanıyorum ben güzel olan her şeye; umuda, coşkuya, yeniden pırıl pırıl oluşan geleceklerimizin bu çağdan bakınca bile görüneceğine...

O güzel insanlar, o güzelim atlara binip çekip gitmiş olabilirler ama Yaşar Kemal gibi dimdik yazmaya, Abdi Ağa'ları nicesine İnce Memed gibi direnerek karşısında sapasağlam durmaya devam edeceğim. Gerekirse yanacağım, gerekirse söneceğim ama asla pes etmeyeceğim. Zaten hiç kimseler yanmazsa, sizler ve bizler yanmazsak nasıl çıkarız karanlıklardan aydınlığa, değil mi Nazım abi?

İşin özü, güzel bir etki bıraktı o adam ben de. Güzel ve özel bir etki bıraktı. Biraz da merhamet aşıladı damarlarıma. Bana nedenlerimi geri verdi, hırsımı gözümün içine bürüyüp yüreğime akıttı, bana kim olduğumu hatırlattı ve kim olmak istediğimi. Sahi, bendeki bu derin uykunun sebebi neydi? Belki de haklıydı, kendime üzülüyordum. En üzülmediğimi sandığım anda bile, belki de kendi kazdığım kuyunun içinde, kendi acılarıma acıyordum. Bilmem, belki de... Olabilir...

O gittikten sonra okkalı bir tane daha Türk kahvesi söyledim. Bu sefer yanında bir bardak soğuk suyla beraber. Çünkü gerçeklerle yaşayan bir adamın tokadı bir süre sizi yerinize çiviliyordu ve kolay kolay sindiremiyordunuz olup biteni. Kalkamıyordunuz o gerçeklerden. O gerçeklerin sarsıcılığı ve baş döndürücülüğü yüzünden kafedeki bütün kahveleri içmek istedim. Sonra bir an saatin farkına vardım, gece yarısına az bir zaman kalmıştı. Senelerdir orda oturuyormuş gibiydim. Sessiz sedasız kalktım. Üzerimden kalın bir toz tabakası sıyrıldı. Yürümeye ve düşünmeye çalışıyordum ama beynim şokla uyuşmuş gibiydi. Üstelik üşümüştüm de ama üzerime giydiğim ceketim değildi, o adamın etkisiydi.

ŞİİRCE

AKIL GÖZÜ

Seni bulmaktan önce aramak isterim.
Seni sevmekten önce anlamak isterim.
Seni bir yaşam boyu bitirmek değil de,
Sana hep, hep yeniden başlamak isterim.

ÖZDEMİR ASAF

GÜL KOKUYORSUN

Gül kokuyorsun bir de
Amanlı, acımasız kokuyorsun
Gittikçe daha keskin kokuyorsun,
daha yoğun
Dayanılmaz bir şey oluyorsun,
biliyorsun
Hırçın hırçın, pembe pembe
Öfkeli öfkeli gül
Gül kokuyorsun nefes nefese.

EDİP CANSEVER

ANLATAMIYORUM

Ağlasam sesimi duyar mısınız,
Mısralarımda;
Dokunabilir misiniz,
Göz yaşlarıma, ellerinizle?
Bilmezdim şarkıların bu kadar güzel,
Kelimelerinse kifayetsiz olduğunu
Bu derde düşmeden önce.
Bir yer var, biliyorum;
Her şeyi söylemek mümkün;
Epeyce yaklaşmışım, duyuyorum;
Anlatamıyorum.

ORHAN VELİ KANIK

BEKLENEN

Ne hasta bekler sabahı,
Ne taze ölüyü mezar.
Ne de şeytan, bir günahı,
Seni beklediğim kadar.

Geçti istemem gelmeni,
Yokluğunda buldum seni;
Bırak vehimimde gölgeni
Gelme, artık neye yarar?

NECİP FAZIL KISAKÜREK

VAİZ SOKAK NO.70

Ben sana kürk alamam doğrusu
Güzel bileklerine bilezik alamam
Bir kap yemek, bir elbise
Öyle bir tad var ki fakirliğimizde
Başka hiçbir şeyde bulamam...
Sokağımız arnavut kaldırımını,
Evimiz ahşap iki oda.
Daha iyisi de olabilirdi ya,
Şükür buna da."

TURGUT UYAR

CEVİZ AĞACI

Başım köpük köpük bulut, içim dışım deniz,
Ben bir ceviz ağacıyım Gülhane Parkı\`nda,
Budak budak, şerham şerham ihtiyar bir
ceviz.
Ne sen bunun farkındasın, ne polis farkında.

Ben bir ceviz ağacıyım Gülhane Parkı\`nda.
Yapraklarım suda balık gibi kıvıl kıvıl.
Yapraklarım ipek mendil gibi tiril tiril,
Koparıver, gözlerinin, gülüm, yaşını sil.
Yapraklarım ellerimdir, tam yüz bin elim var.
Yüz bin elle dokunurum sana, İstanbul\`a.
Yapraklarım gözlerimdir, şaşarak bakarım.
Yüz bin gözle seyredirim seni, İstanbul\`u.
Yüz bin yürek gibi çarpar, çarpar
yapraklarım.

Ben bir ceviz ağacıyım Gülhane Parkı\`nda.
Ne sen bunun farkındasın, ne polis farkında.

NAZİM HİKMET

KARA GÖZLER

Bir bakarsın yaz gelmiş.
Bir bakarsın kış.
Mevsim gözlerinde hep ilkbahar.
Hep bir sonbahar havası taşır,
Kara gözlerinde iki koca elmas.
Yüreğinde kocaman sevgiler
Ve yalnız kaldığında kendisiyle,
Kendisine sakladığı hüznünler.
Kocaman kardeş yüreği,
İçinde dostluğa
İçinde arkadaşlığa
İçinde insan barındıranlara atar.
Sorsan, herkes mutlu olsun ister.
Yitirdikleri sol yanında canına batar.
Canı yanarken bile
Yüreğinde kocaman sevgiler...

AYNUR ÖREN

SEVGİLİM BEN ŞİMDİ

Sevgilim ben şimdi büyük bir kentte seni
düşünmekteyim
Elimde uçuk mavi bir kalem cebimde iki
paket sigara
Hayatımız geçiyor gözlerimin önünden
Çıkıp gitmelerimiz, su içmelerimiz,
öpüştüklerimiz
Ağlarım aklıma geldikçe güldüklerimiz.
Çiçekler, çiçekler, su verdim bu sabah
çiçeklere
O gülün yüzü gülmüyor sensiz
O köklensin diye pencerede suya koyduğun
devetabanı
Hepten hüznünlü bu günlerde

CEMAL SÜREYA

YALNIZLIK ŞARABI

Yalnızlık şarabından içtim bu gece,
Elimde kalemimle.
Gökdenler arasında yıldızları
arıyorum,
Masamda defterimle.
Yazıyorum bu gece..
İçiyorum bu gece..
Seviyorum her gece,
Her hece..
Yalnızlık şarabından içtim bu gece,
Elimde kalemimle.

UMUT ÖREN

BEN SANA MECBURUM

Ben sana mecburum bilemezsin
Adını mih gibi aklımda tutuyorum
Büyüdükçe büyüyor gözlerin
Ben sana mecburum bilemezsin
İçimi seninle ısıtıyorum

Ağaçlar sonbahara hazırlanıyor
Bu şehir o eski İstanbul mudur?
Karanlıkta bulutlar parçalanıyor
Sokak lambaları birden yanıyor
Kaldırımlarda yağmur kokusu
Ben sana mecburum sen yoksun

Sevmek kimi zaman rezilce korkudur
İnsan bir akşam üstü ansızın yorulur
Tutsak ustura ağzında yaşamaktan
Kimi zaman ellerini kırar tutkusu
Birkaç hayat çıkarır yaşamasından
Hangi kapıyı çalsa kimi zaman
Arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

Fatihte yoksul bir gramafon çalıyor
Eski zamanlardan bir Cuma çalıyor
Durup köşe başında deliksiz dinlesem
Sana kullanılmamış bir gök getirsem
Haftalar ellerimde ufalanıyor
Ne yapsam ne tutsam nereye gitsem
Ben sana mecburum sen yoksun

Belki Haziranda mavi benekli çocuksun
Ah seni bilmiyor kimseler bilmiyor
Bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden
Belki Yeşilköy'de uçağa biniyorsun
Bütün ıslanmışsın tüylerin ürperiyor
Belki körsün kırılmışsın telâş içindesin
Kötü rüzgâr saçlarını götürüyor

Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Bu kurtlar sofrasında belki zor
Ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden
Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Sus deyip adınla başlıyorum
İçim sıra kımıldıyor gizli denizlerin
Hayır başka türlü olmayacak
Ben sana mecburum bilemezsin..

ATILLA İLHAN

UMUT YA DA UMUTSUZLUK

KENDİME MEKTUP

ZAMAN MAKİNESİ

Ocak 2014

Ne kadar kötü bir sene. Elimde bir zaman makinesi olsa kesinlikle 26.01.2014'e gitmek isterdim. Ne var o tarihte diye sorarsanız, çok güçlendim ben o tarihte. İnsan babası ölünce güçlenirmiş. Ne güç ama! Keşke hiç güçlenmeseydim. Unutsaydım tüm yaşananları. Bilmeseydim ölüm denen şeyi. Ölmeseydi babam daha yaşanacak onca anı varken. Geçmeseydi zaman bu kadar hızlı. Siz hiç babanızın sesini unuttunuz mu? Ben unuttum. 26.01.2014'e yani babamın öldüğü güne gidip, sesini son kez duymak isterdim. Hasta yatağında öleceğini bilmesine rağmen dik durmaya çalışan o adamı bir kez daha görmeyi çok isterdim. "Hoşça kal Baba" demeyi, çok isterdim. Hayat çok kısa ve bizim zaman makinemiz yok. Yaşadığımız her şey bize anı olarak kalıyor. Dahası yok. Sadece anılar. Hayatımın bundan sonrasını, yaşayamadığım anılarla değil, yaşadığım anılarla doldurmak istiyorum. Başıma gelecek talihsizliklerden korkmadan yaşamak istiyorum. O yüzden bu mektubu kendime bırakıyorum.

Ne olursa olsun yaşa.

Hatırla, hatırlat, yaşa ve yaşat.

Kendine iyi bak.

Umutla kal.

Hoşça kal.

KİMDİR?

Türkiye'nin en iyi animasyon dizisini yapmak için yola çıkmış. Kendini bir derginin içinde bulan, karikatür olmaya çalışan bir karikatür. Karışık, anlaşılmaz duyguların dışı vurumu gibi. Umut ya da Umutsuzluk başka bir şey değil.

2.SAYI

ÇOK YAKINDA

